

ÖRÖMHÍR

VIII. évfolyam 6. szám

2021. december

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Ὁ ΜΗΝΙΣΤΕΡ
ἸΩΣΗΦ

Ἰῆ Χρ

Apai szívvel

Nem egy helyen hallottam már azt a nagyon drámai megállapítást, hogy apák nélküli társadalomban nőnek fel fiataljaink. Ezzel megragadnak egy kortörténeti jelenséget, és mintegy magyarázatot kívánnak adni arra, amit nagyon sok gyermek és fiatal életében elhibázottnak látunk. És máris kész a diagnózis. De ki fogja felírni a receptet világnak? És ki fogja kiváltani ezt a soha meg nem írt receptet? És ki fog végre nekiállni kezelni beteg világunkat?

Nem mondom, hogy ez a gondolatsor motiválta Ferenc pápát, amikor meghirdette a Szent József-évet annak emlékére, hogy Boldog XI. Piusz pápa 150 évvel ezelőtt december 8-án nyilvánította az egész egyetemes Egyház védőszentjévé Szent Józsefet. Nem állítom, de valahogy remélem és a végéhez közeledve ennek a tematikus évnek, az van bennem, hogy ez lett volna az egyik célja: megerősíteni az apákat abban, hogy apai hivatásuk egy Istentől rendelt küldetés, amelynek noha vannak nagyon embert próbáló időszakai, mégsem szabad megfutamodni ezen küldetéstől. Megerősíteni a fiatal fiúkat és férfiakat, hogy bátran készüljenek egész életüket odaajándékozni jövőbeli feleségüknek. Megerősíteni a férfi társadalmat abban, hogy férfinak lenni az nem tanult magatartásforma, hanem a teremtés rendjében nekünk ajándékozott küldetés, amellyel Isten a karakteres testi alkattal együtt egy nagyon meghatározott szellemi-lelki alkatot is ajándékozott.

A férfi eszményképet újra és újra fel kellett ragyogtatni és meg kellett mutatni, minden nemzedéknek úgy, hogy azt erősítse, ami gyengülni látszik: Szent Imrében a tiszta ifjúság

mintaképet kaptuk ajándékba, Szent Lászlóban a hőiesen küzdő férfi példája ragyog elénk, Szent Istvánban az igazságos és szent uralkodó, Boldog Batthyány-Strattmann Lászlóban a szakmaiság, a családfői tisztség és az életszentségre törekvés egyszerre ötvöződött. Szent papok, püspökök, szerzetesek pedig megmutatták, hogy élethivatásszerűen is meg lehet élni az Istennek szentelt életet, ami nem jelenti azt, hogy férfúi mivoltunkon csorba esne. Most nemcsak magyar nemzetünk, hanem az egész katolikus Egyház, sőt a világ egy álló esztendőre Szent Józsefet kapta, hogy példájára alakuljanak fiúk, férfiak, férjek és apák, hogy ne legyen idegen a férfi szívtől a vallásos lelkület az Istenbe vetett hit, és a gyengéd érzések férfimód való megélése.

Vajon miként fejezné be egy mai fiatal azt a mondatot, hogy: „apai szívvel...”? Mit jelenthet neki az apával való kapcsolat? Mit láthatnak rajtunk férfiakon? Erről vallanak kisebb-nagyobb hittanosaink.

A Kossuth Rádióban van egy rovat, aminek címe: Vendég a háznál. Sokan átélhettük ennek varázsát már, de ebben az évben különleges vendég, Szent József látogatta végig azokat az otthonokat, ahol befogadták. Érdekes, szép és tanulságos beszámolókat születtek. Jó lenne, ha a tematikus év elmúltával is lennének még a továbbiakban, akik otthonukba fogadják a Szent Család örét.

Egyik lelkipásztori munkatársunk pedig néhány barátjával egy igazán kemény zarándoklatra vállalkoztak. Erről olvashatunk egy beszámolót.

Interjú is készült, amelyben egy Józsefet kérdeztünk Józsefről és arról

az ajándékról, amelyet ez az emlékező tartogatott számára.

Templomunk „kincsei” rovatunkban magáról a Szent József képről és a képtiszteletről olvashatunk.

Így, akik olvassák plébániánk kiadványát, egy újabb lendületet kaphatnak ahhoz, hogy a Szent József-év, ha véget is ér, hatása el ne múljon, kegyelme ki ne apadjon, hanem segítsen bennünket, hogy Szent Józsefnek példájából tanuljunk!

Miért szeretnék apuka lenni?

„Szeretném, hogy a gyermekeim felnézzenek rám. Sok dologra meg szeretném tanítani. Az apaság által szeretném, hogy érettebb legyek. Komoly munkám legyen, hogy boldog családot nevelhessek és mindent megadhassak a gyermekeimnek.” */Farágó Barnabás – Liszt, 5.o/*

„Azért akarok apa lenni, mert a házasság által majd valaki betölti szívemben az űrt, akivel szeretnék gyerekeket, akiket mint sajátjaimat nevelhetek fel. Az apaság egy kötelesség. Ehhez azonban meg kell keresnem a pénzt.” */Horváth Dávid – Liszt, 5.o/*

„Az apaság legnagyobb dolga, hogy lehet gyereket nevelni. Jó lesz megtapasztalni, amikor majd segít a házi munkában, amit együtt csinálhatok vele. Várom, hogy megtapasztalhassam, milyen hogy van egy gyermekem! Bár addigra felnőtt leszek és azt is megtapasztalom, hogy milyen a felnőtt munkahely. (Most a gyermekkori munkahelyem, az iskola. Erről már van fogalmam...)” */Kovács Ákos – Liszt, 5.o/*

„Azért szeretnék apa lenni, hogy meg tudjam védeni a családomat. Jó lesz, hogy el tudunk menni mindenhova. Azért szeretném, hogy legyen munkám, hogy megéljünk. Meg szeretném tanítani gyermekeimnek a szabályokat, pl. hogy egyből ne költsék el a pénzüket.” */Pázmándi Milán – Liszt, 5.o/*

„Azért szeretnék apa lenni, mert szeretem a gyerekeket. Ott akarok lenni majd a születésükkor is és várom, hogy elaltathassam őket. Látni szeretném az érettségi bizonyítványát...” */Halász Milán – Liszt, 5.o/*

„Azért szeretnék apa lenni, mert az apaság izgalmas, kihívásokkal teli, életre szóló feladat és felelősségvállalás egy másik emberért. De összességében ezt 12 évesen még nem nagyon tudom megfogalmazni.” */Csók Barnabás – Liszt 7.o/*

„Hogy miért szeretnék apa lenni, ezen még nem gondolkodtam. És sajnos még nem is igen tudok válaszolni

rá. Talán majd, ha nagyobb leszek, jobban megfogalmazódik bennem ez a dolog...” */Galbavi Ádám – Liszt 7.o/*

„Azért szeretnék apuka lenni, mert szeretném továbbadni a nevemet, hiszen én vagyok a negyedik Hajba Ottó a családban. Meg szerintem jobb családban élni, mint egyedül, mert akkor vagy egy közösségben. Az emberiség tekintetében ez nagyon fontos, mert ezzel fenntartom az emberi fajt.” */Hajba Ottó – Eötvös 4.o/*

„A gyermekeim az utódaim lesznek, akiknek a neveléséről gondoskodnék. Példaképévé válhatnék gyermekeim számára, közösen felnevelhetnénk őket. Biztosan jó érzés, hogy gondoskodhatunk valakiről. Sok közös élményben lehet részünk. Biztosan sokat nevetnénk, játszanánk együtt” */Holdampf Bence – Liszt 5.o/*

„Azért szeretnék apa lenni, mert szerintem az élet sokkal vidámabb, ha gyerekek is élnek egy családban, mert ők őszinték és mindenben meglátják a szépet és a jót. Gyerekekkel sokkal izgalmasabb az élet! Együtt felfedezzük az élet apró örömeit, csodáit, amit gyermek nélkül észre sem vennénk. Nagy családot szeretnék. Szeretném, ha fiaim és lányaim is lennének. Tovább akarom adni gyermekeimnek azt a tudást, amit az elmúlt években az előző generációktól, valamint az iskolában a tanáraimtól tanultam. Látni szeretném utódaim felcseperedését és a leendő unokákat. Szeretném őket megtanítani minden szépre és jóra. Vágyam, hogy egy boldog, szeretettel teli családom legyen. És az, hogy a családi hagyományok továbböröklődjenek.” */Peresztegi-Szakály Bálint, Eötvös 8.o/*

„Azért szeretnék apa lenni, hogy a gyermekemmel sokat tudjak játszani. Megtaníthassam barkácsolni, úszni, főzni. Óriási asztalunknál a családommal együtt ünnepeink majd meg a karácsonyt, születésnapokat, húsvétot.” */Takács Lőrinc – Liszt 5.o/*

Vendég a háznál

- Szent József kép családjárása

Szent József évében egy őt ábrázoló ikont indítottunk útjára, hogy családról családra járva, egy-egy hetet töltsön el otthonainkban. A kép jelenléte meghatározhatta a családi otthon légkörét, az esti imádságnak pedig sajátos tematikát adott. Igyekeztünk úgy elkészíteni a kísérő imafüzetet, hogy az esti imában legyen egy kis feladat, lehetőség arra, hogy egymással megosszák gondolataikat szülők és gyermekeik egyaránt.

Szent József év végéhez közeledve megkérdeztünk néhány családot, miként élték meg azt, hogy vendégük volt a Szent Család őre.

Kéry Henriett:

Elsőként fogadhattuk be Szent Józsefet, azaz az Őt ábrázoló képet otthonunkba egy hétre, amely öröm volt számunkra. Már azóta kedves szent Ő családunknak, mióta gyermekeink a zalaegerszegi Szent Család Óvodába jártak. Itt ismertük meg Szent József kedves imáját, amit azóta is minden este imádkozunk. Szent József élete igazi erőt adó példa lehet a családoknak, az apai hivatásra vállalkozóknak. „Ő annak bizonyítéka, nincs szükség rendkívüli dolgokra ahhoz, hogy az ember Krisztus jó és hiteles követője legyen, csak általános, emberi, egyszerű, de igaz és hiteles erények szükségesegek.” (VI. Pál pápa)

Ez a hét, amit átímádkoztunk, minden este Szent Józsefhez könyörögtünk saját családunkért és plébániai közösségünk valamennyi családjáért, nagyon sok gyümölcsöt termett. Olyan megerősítéseket kaptunk, amelyek erőforrások lehettek azokban a nehéz időkben. A járványtól elzártan, félelmekkel a szívünkben olvastuk az egyes részeket, amelyekből válaszokat is kaptunk.

„József elfogadja Máriát anélkül, hogy előzetesen feltételeket szabna...” – még a családon belül is, ebben a legbensőségesebb közösségben

is milyen nehéz sokszor így feltétel nélkül szeretni. Meglátni egymásban, meghallani egymás szavában, hogy Isten ő általa is szól hozzám, általa is tanít valamire.

„Istenbe vetett hit magában foglalja azt a hitet is, hogy ő félelmeinken, gyarlóságainkon, gyengeségünkön keresztül is képes működni.” – ez a gondolat éppen akkor érkezett, amikor egyik gyermekünket nagyon hatalmas alá vont a járvány miatti félelem. „József boldogsága nem az önfeláldozás logikájában, hanem az önajándékozás logikájában rejlik.” – milyen sokszor érezzük a szülői, házastársi létünkben csak az önfeláldozást. Pedig, ha erőfeszítéseinket ajándéknak látnánk, sokkal könnyebb lenne elviselni, megtenni.

Hálás a szívem ezekért a napokért

és a Szent József évért is, amely az apákra, az apai hivatásra a család fontosságára hívja fel a figyelmet. A gonosz nagy erővel dolgozik azon, hogy kikezdje ezt a több ezer éves kis „intézményt”, amely a menedék, a biztonság, a szeretet, az összetartozás bölcsője. Nagy öröm számunkra, hogy Szent József készen áll arra, hogy velünk együtt járjon az úton, kísérje családunk életét és a maga egyszerűségével, hűségével, a bizonytalanban is Isten szavára hallgatással példát állít elénk a mindennapokban.

Sok család meghívta otthonába az év során vendégnek Szent Józsefet. Reméljük, hogy már nem is engedik el onnan többé. A Család éve után is kapaszkodjunk a Szent Család őrének kezébe!

Paál József és Magdolna:

Mindketten falusi gyerekek voltunk. Szüleink szeretetben katolikusként, feladatokat bízva ránk neveltek bennünket, hogy a felelősséget is megtanuljuk. Felnőttként, munkahelyünkön találkoztunk először, meglátni és megszeretni érzés alakult mindkettőnkben. Úgy gondoltam méltó a házasságra, férjnek. Persze ez a döntés kölcsönössé vált. Két év múlva, 1959. január 10-én a kálócfa templomban esküdtünk egymásnak örök hűséget. Közös életünket szüleimnél kezdtük el, az ő segítségével. Három év múlva megkaptuk Szűzanya segítségével szerelmünk gyümölcsét, egyetlen lányunkat. Ez után tudtuk csak meg mi az az apai és anyai felelősség. Életünk során jobban, rosszban kitartottunk egymás mellett, nehézségeket megbeszélve éltünk hitben, szeretetben.

Munkahelyváltás miatt költöztünk Zalaegerszegrre, ahol lett közös, kis meleg, önálló otthonunk. A mai napig is ott élünk kettesben, mivel gyermekünk kirepült a családi fészekből és két gyönyörű unokával ajándékozott meg bennünket. Így kettesben folytattuk életünket hitben, szeretetben a jó Istenre bízva sorsunkat. Ebben sok segítséget kapunk János atyától, aki minden első pénteken elhozza szerény hajlékunkba Isten szeretetét, gyóntat, ál-

doztat bennünket.

Nagyon sok jót kaptunk Istentől, Szűzanyától. Beteg családtagunkat egészségben visszakaptuk Isten segítségével sok-sok ima és hála után. Nagy örömünkre a 60. házassági évfordulónkon eljutottunk a kálócfa templomba, oda, hol kimondtuk annak idején a boldogító „Igent”. Szentáldozással, Istennel és Szűz Máriának hálát adva közbenjárásért ünnepeltünk. Az idei évben részt tudtunk venni a házaspárok áldásában is kertvárosi templomban. Ezt az örömet leírni nem is lehet. Nemrégiben férjemet elesés következtében súlyos baleset érte. Én sokkos állapotba kerültem, majd könnyörgtem a jó Istennek, hogy 62 év házasság után ne így válasszon el bennünket. Kerestem, hogy ebből a helyzetből miként tudunk jól kijönni. Könyörgés, sok ima után visszakaptuk egymást. „Köszönjük neked Istenünk! Örülök, hogy tovább élhetünk együtt szeretetben, hitben, békében, segíthetjük egymást és kiszolgálhatom férjemet.”

Mindezek után életünk egyik legszebb napja következett. Április 25-én Szent József képmása otthonunk vendége lett, mely nagy fölemelkedést, boldogságot hozott nekünk. Egy héten át minden este kezünk egybefonva közösen imádkoztunk a férjemmel. Sorba mondtuk el az is-

mert imádságokat és azokat is, amelyekre János atya tanított meg minket elsőpénteki látogatásai során. Kértük Szent Józsefet, hogy Szeplőtelen Szűzanyánkkal segítse családjunkat egyetértésben, hű szeretetben élni. Imádkoztunk azokért is, akik nem ismerik Isten közelségét, segítse őket megélni, hogy milyen az ő szeretetében élni, vele együtt lélegezni, imádkozni, hálát adni neki segítségért. „Köszönjük neked Istenünk hálás szívvel, hogy mindenben segítesz, meghallgatsz bennünket, közelebb hoztál Szent Józsefhez, aki élő kapcsoltban van veled Istenünk.”

Ima közben kértük Szent Józsefet, hogy segítsen szembenézni a kihívásokkal, egyre közelebb kerüljünk Istenhez. Megemlékeztünk arról is, hogyan indult el közös életünk, hogyan lettünk mi ketten egygyé, egymásért. Hálát adtunk Szent Józsefnek közös otthonunkért, hogy biztonságban élhetünk szereteteinkkel is, hisz mindig mellettünk vannak öreg napjainkban. János atyának az érte mondott imákkal hálájuk meg, hogy minden hónapban fáradságot nem ismerve felkeres bennünket. Az Isten áldja meg jószágáért, hogy még sokáig segítse, nevelje hitre, szeretetre a mi kertvárosi kis katolikus közösségünket.

Szent József kép családjárása

03.14-21.	Varga Péter és Hena	08.01-08.	Pálfi Betti
03.21-28.	Verő András és Melinda	08.08-15.	Györe Zoltán és Andi
03.28.-04.04.	Mihálykó Béla és Andi	08.15-22.	Kámán József
04.04-11.	Gecseg József és Bea	08.22-29.	Endrédiné Fekete Ágnes
04.11-18.	Simon Pálné	08.29-09.05.	Tóth-Fülöp Mónika
04.18-25.	Rakos József és családja	09.05-12.	Garami Sándor
04.25-05.02.	Paál József és Magdolna	09.12-19.	Garami Rita
05.02-09.	Marx Gyula és Erzsi	09.19-26.	Sali Zsófi
05.09-16.	Kovács Emil és Jutka	09.26-10.03.	Kerkai Sándor
05.16-23.	Ercsényi Lajos és Judit	10.03-10.	Fábián Levente
05.23-30.	Füle Tamás és Békefi Andrea	10.10-17.	Petóházi Attila
05.30-06.06.	Perom Gyuláné	10.17-24.	Pálfi Bernadett
06.06-13.	Bencze Tamás	10.24-31.	Molnár János atya
06.13.-20.	Dippold Márton	10.31-11.07.	Mrakovics Annamária
06.20.-27.	Halász Sándor	11.07-14.	Gombos Tamás
06.27.-07.04.	Bujtor Gyuláné	11.14-21.	Dr. Tüske György
07.04-07.11.	Wéber Antal és családja	11.21-28.	Papp István és Bella Katalin
07.11.-07.18.	Simon Csaba	11.28-12.05.	Horváth Klára, Henczi Tiborné, Mekina Erzsébet
07.18.-07.25.	Fuit Emma		
07.25-08.01.	Gombos Tamás és Andi	12.05-12.	Sziráki Kati

CAMINO BENEDICTUS

- Olajfa Közösség Pünkösdi Férfizarándoklata

Zalaegerszegen van egy szenzációsan jó családi közösség: az Olajfa Közösség. Számos plébániához tartoznak a tagjai, sőt még egy református család is tartozik hozzá, de ami közös, az a forrás, ahonnan indultunk: a Szent Család Óvoda. Ide jártak a gyerekeink és itt találtuk meg azt a meghitt fészket, ahol elkezdtünk bensőségen beszélgetni és megszeretni egymást, már sok-sok éve, míg mostanra egy, nagy családdá váltunk.

A közösség férfi tagjai tavasszal elhatározták, hogy pár napra hátrahagyják ezt a bezárt, vírusos világot és közösen végigjárják a magyarországi Szent Jakab zarándokút bencés kolostorokat összekötő ágát, a *Camino Benedictust*. Ennek az volt az előzménye, hogy Péter 2020 nyarán egyedül nekivágott az útnak, hogy kieressze a járvány miatt felgyűlt feszültséget és tegyen egy felajánló cselekedetet a Szűzanyának. A zarándoklat lelki szempontból nagyon hasznos volt: rengeteg tized rózsafüzér elimádkozása, a természetben töltött sok-sok óra teljesen helybillentette a lelki egyensúlyát, de sajnos fizikailag nem bírta, mert a Bakony közepén már annyi seb volt a lábán,

hogy nem tudta folytatni az utat, így 80 kilométer megtétele után hazatért. Ez viszont olyan inspirációt jelentett a férfiaknak, hogy elhatároztuk, hogy pünkösdkor közösen vágunk neki.

Május 20-án a tihanyi bencés apátsági templom előtt kiszálltunk a kisbuszból, elmondtunk egy fohászt a templomban és zuhogó esőben nekivágtunk a zarándoklatunknak. Induláskor a kertvárosi templomnál persze megkaptuk a lelki muníciót: János atya áldásával indultunk útnak. Tihanyt elhagyva a Külső-tó felé vettük az irányt, majd az ősi Apáti-templomot csodáltuk meg. Innen a bicikliúton haladva a Kövesdi templomromhoz értünk, ahol a forrásnál megtöltöttük a kulacsainkat. Mire Vászolyba, a Szent Jakab templomhoz értünk az eső is elállt, csak a szőlőhegyen vezető földutakon kellett a sárdagonyával megküzdenuk.

A Szent Jakab forrásnál tartottunk egy kis pihenőt, Marcinak már ekkor kellett a vízhólyagjait kezelnie, de orvosként gondolt mindenre: elővette a steril fecskendő, kilyukasztotta és bekötözte, és ezután még arra is volt ideje, hogy ellásson bennünket specialitásával, a hideg

forrásvízből készült „háromazegyben” kávéval. Óbudavár felé tettünk egy kis kitérőt, ahol a Magyar Schönstatt Mozgalom központjában, a kápolnában időztünk egy kicsit a Szűzanyával. Majd Nagyvázsony felé vettük az irányt, de „szembejött” egy négycsillagos „Üvegtigris”, ami akkor nyithatott és nem tudtunk ellenállni: elfogyasztottunk egy mennyeien finom velős pirítóst egy pohár sörrrel, a szikrázó napsütésben, a csodálatos balatoni panorámát nézve és tudtuk, hogy szeret minket az Isten. Innen végeláthatatlan szántóföldek között, óriási szélben haladtunk tovább a nagyvázsonyi Igásló Központ felé, ahol az éjszakánkat egy autentikus zarándokszálláson töltöttük, és úgy aludtunk, mint a tej, a megtett 30 kilométer után.

A pénteki napunk célja a Kab-hegy megkerülése volt, a sárga kagyló jelzéseit és Béla méterre pontos applikációját követve. Reggel sajnos Ákostól el kellett búcsúznunk, mivel az ízületei nem bírták a terhelést, de rengeteg elemőzsiát hagyományozott ránk, amiért ugyancsak hálásak voltunk. Nagyvázsonyban még megnéztük a pálos templomromot a temetőnél, majd a települést elhagyva erdőbe értünk. A Kab-hegy lábához érve egy aszfaltozott kerékpárútra tértünk, a csúcst ezen az úton haladva kerültük meg egészen Úrkútig. A legenda szerint onnan kapta a település a nevét, hogy a főúri vadászatokon itt álltak meg itatni, állítólag Mátyás király nagyon kedvelte. A kutat megtaláltuk, de vezetékes víz volt bevezetve, így azzal kellett beérnünk. Innen egy rövid kaptatós rész után

elértük a pompás látványt nyújtó Csárdahegyi-őskarszt területét, majd innen erdei utakon jutottunk el Városlőd-ig, ahol az éjszakát 28 km megtétele után az Iglauer Park faházaiban töltöttük.

A szombati cél a bencés testvérek bakonybéli székhelye volt. Laci reggel nem tartott velünk, de testvére segítségével előreautózott a dolgaink nagy részével. Városlődöt elhagyva utunk Hölgykő várának közelében haladt, majd legeltetésre használt réteken haladtunk. A hatalmas rét túlsó végén messziről fehérlő kicsi kápolna állt, a legenda övezte csehbányai Mária-kápolna. Innen pár kilométer múlva elértük Csehbánya falucskát, majd belevetettük magunkat a Bakony rengetegeibe. A hatalmas fák között kanyargó utakon jó volt egy kicsit befelé figyelni, halkan mormogni az imáinkat és persze néha a vízhólyagokat kezelni, amiből egyre több volt. Az erdőben töltött kilométerek után értünk el a kis völgyben megbúvó, festői szépségű Bakonybélre, ahol a Szent Móric és Vértanútársai Plébánia Közösségi Házában, igazi zarándokszálláson húztuk meg magunkat, melyen Laci már várt bennünket. János és Marci lerogytak a matracra és vagy fél óráig mozdulatlanul, a fáradságtól ellankadva aludtak.

A pünkösdvasárnapot a mauriciuszi remetékkel, szentmisével ünnepeltük, szép, méltóságteljes szertartáson vettünk részt. A mise után ismét a bakonyi rengeteg következett, ismét esőkabátban, mivel rendesen zuhogott. Átáztak a bakancsok, még Béla impregnált, szuper ba-

kancsába is behatolt a nedvesség és nem volt egy száraz rész rajtunk, amikor észrevettünk egy nagy palatető vadetetőt, ami alá behúzódtunk. Talán ez volt a legszebb része a zárandoklatunknak: megtapasztalni mennyire kicsik és halandók vagyunk Isten tenyerén, ugyanakkor elnyúlva a szénán, hallgatva az eső zuhogását, milyen erősek és derűsek. Így együtt. Nehezen szántuk rá magunkat a továbbhaladásra, mert legszívesebben az egész napot átbeszélgettük volna, de hívott az Út. És a feleségeink, akik felajánlották, hogy kimentenek bennünket, azonban mi ezt a lehetőséget tapintatosan visszautasítottuk.

Makacs esőben haladtunk tovább az erdőben és lassacskán megint bőrig áztunk, ekkor Laci hirtelen megpillantott egy házat füstölő kéménnyel, nekiiramodott és mire odaértünk, már az ott élő bácsival beszélgettünk. A szépalmai erdész meglepődött ugyan, hogy fedett teraszán mindenki bősz vetkőzésbe kezdett, de szóvá nem tette, így sebtiben átöltözve, csendesülő esőben, immár szárazon folytathattuk utunkat, orrunkban a gőzölgő húsleves illatával. Mire átvágtunk a fenyőfői ősfenyvesen, az eső is elállt, és a Bűnbánó Magdolna templom oldalánál megpihenve már a vacsoránkra gondoltunk, ezért meg is rendeltük telefonon a finom bakonyi pizzát az esti szállásunkra. Bakonyszentlászlón az Erzsébet Vendégházban szálltunk meg, ami végülis igaz volt, mert ház volt, mi meg vendégek, és ahol úgy be volt fűtve, hogy szinte olvadtak a radiátorok. Amiért egyébként nagyon hálásak voltunk. Na meg a házigazda melengető pálinkájáért.

Pünkösdhétfőn Bakonyszentlászlót elhagyva, a 40 kilométeres bakonyi utunkat is magunk mögött hagytuk, már csak 20 kilométerre voltunk célunktól a pannonhalmi apátságtól. Követve a sárga kagylókat, egy keresztre bukkantunk, amelynek tövében ez a Beethoven-től származó idézet állt: „Az élet keresztjei olyanok, mint a kotta keresztjei: felemelnek.” Ezen elmélkedve, jókedvűen érkezünk meg a gici Szent Janka templomhoz, amelynek kertjében egy óriási, virágzó gesztenyefa alatt pihentünk egy kicsit. Ravazdra már zuhogó esőben értünk be – na persze ezt már észre sem vettük – itt Jánosnak már úgy fáj a

térdre, hogy gyógyszert kellett neki adni, persze Marci szekrény méretű hátizsákjában ez is akadt.

Az utolsó pár kilométer kinkeserves volt, de őrzőangyalunk megérkezett a sofőrünk alakjában, aki bepakolta a kisbuszba a nehéz hátizsákokat, így szinte légiés léptekkel érkezünk meg az apátsághoz. Az apátságba sajnos nem jutottunk be, mivel a járvány miatt be voltak zárkózva, így a kovácsoltvas kapu innenső oldaláról vetettünk rá egy búcsúpillantást. Az apátsági Viator Étterem teraszán koccintottunk egy pálinkával és egyöntetűn megállapítottuk, hogy ez „**Férfimunka volt!**”

Az Olajfa Közösség férfi tagjai: dr. Csiszár Márton, Mihálykó Béla, Mikolás János, dr. Papp Ákos, dr. Szabó László, dr. Varga Péter

„Saját hiteles életével tanította és nevelte fiát”

János atya Szent József évéhez kapcsolódóan szólította meg Kovács József atyát, aki maga is Szent József pártfogása alatt éli életét, hogy, ossza meg velünk Szent József évével kapcsolatos gondolatait!

Nem voltam még ilyen helyzetben, hogy a védőszentem kapcsán kérdezzenek felőlem. Nagyon érdekes, elgondolkodtató, hogy az ember életét mennyire határozza meg, hogy ki a védőszentje, imádkozik-e hozzá, bízik-e benne. Magam mindig különleges tisztelettel voltam Szent József iránt és büszke vagyok arra, hogy a pártfogásában vagyok keresztségem óta. Mindig lelkesen vártam március 19-ét, nem a sok köszöntésért, vagy rám gondolásokért, hanem aznap valahogy mindig azt éreztem, hogy Szent József az „enyém”. Nem kisajátítóan gondolom ezt, hanem abban az értelemben, hogy én ma a nevemmel őt ünneplem.

Kifejezetten örültem annak, hogy Ferenc pápa beiktatási ünnepe március 19-én volt, amiben mint „custos” – Egyházunk őrzője és védelmezője kitüntetett helyet kapott Szent József. Szentatyánknak ebből a mély tiszteletéből ered, hogy a szentmise kánonjába belevette állandó elemként az ő nevét, valamint hogy a tavalyi évben meghirdette a Szent József évet. Mint az Egyház fővédőszentje, hivatásának egyetlen célja és értelme Jézus volt, ezért ez a példa kell, hogy bennünket is erre az élethivatásra tereljen, Urunk szolgálatára. Bátran kérjük imáinkban az Egyház egységének és békéjének érdekében azt a megkérdőjelezhetetlen tekintélyt, akinek szavára és útmutatására a mi Urunk is feltétel nélkül hallgatott.

A Szent Családban betöltött fontos szerepe – amiben a jó atya mintáját látta Jézus –, megkérdőjelezhetetlen. József, az igaz ember (Mt 1,19), aki kezdettől fogva úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki (Mt 1,24): Máriát Betlehembe, majd a kis Jézussal együtt Jeruzsálembe és

Egyiptomba, végül Názáretbe vezet-e Isten akarata szerint. A vándorlás és a jeruzsálemi templomban való bemutatás mintegy előképei Jézus tanító útjainak és virágvasárnap bevonulásának. A Dávid házából való József (a valószínűleg számarháton utazó) Máriát és a gyermeket kíséri, 30 évvel később ugyanazon az úton a Messiást éljenzik: „Hozsanna Dávid fiának” (vö. Mt 21,9).

József az Írás szerint ácsmesterséggel kereste kenyerét. Egész biztos, hogy amikor felelgetti Jézus, „*Ki az közületek, aki, ha a fia kenyeret kér tőle, követ ad neki? Vagy ha halat kér, talán kigyót ad neki?*” (Mt 7,9-10), saját kérései és emlékei jutnak eszébe, ahogy Józsefhez fordult. A tőle kenyeret kérő Jézusnak teljesítette kérését, annak a Jézusnak, aki az örök élet kenyerével, saját testével táplál minket.

József volt az, aki saját hiteles életével tanította és nevelte fiát, a mi Urunkat a választott nép szokásaira, liturgiájára, imádságaira. Szinte meg-elevenedik előttünk, ahogy – kezdetben talán kézen fogva – együtt mennek a zsinagógába és a templomba, csatlakozva a férfiakhoz az előírások szerint. Tőle tanulta meg a Törvényt, az Írást, Ő, akit úgy ismertünk meg, mint az Ige, aki testté lett és közöttünk élt.

Jó lelki olvasmányoknak ajánlom – akár így a Szent József évet lezárva Ferenc pápa „*Apai szívvel*” című apostoli levelét. Csokorba gyűjtve elmélkedik Szent Józsefről hivatásáról több oldalról megközelítve azt.

Szent József éve egy különleges ajándékot is hozott a te életedbe, hiszen 8 év káplánság után plébániás kinevezést kaptál a gellénházi plébániára. Miként fogadtad az új megbízatást és hogyan éled meg az új kihívásokat, amelyekkel szembesülsz?

Minden eddigi állomáshelyemet nagyon szerettem és szeretem a mai napig. Ezt az is élteti bennem, hogy bármelyik helyre látogatok vissza, mosolygó tekintetek, kedves szavak, ölelések fogadnak. Jánosháza, Szentgotthárd és Zalaegerszeg híveinek imája mindig hatalmas erőt és kegyelmet nyert nekem hivatásom gyakorlásához. Az ő imájuk kísért el Gellénháza is, amikor augusztusban átvettem a plébánia hivatalt.

Manapság 8 év sok időnek számít a káplánságban és magam részéről úgy érzem ideje is volt már annak, hogy önállóan vezethesek egy rám bízott közösséget. Ezért a kinevezé-

semet nagy örömmel fogadtam János püspök atyától, lelkesen vágtam bele az új szolgálatba.

Nagyon kedves közösséget örökölttem megboldogult elődömtől, Nagy Péter atyától. A plébánia minden híve nyitott szívvel fogadott és ajánlotta fel segítségét a munkához. Igazi egyház és paptisztelő emberek élnek itt, akikért megéri fáradni. Az iskolai és óvodai hitoktatást teljes egészében magam végzem, emellett egy Karitász-ház lelki vezetése is feladatom Nagylengyelben. Lelkiségben meg-

őriztem és liturgikusan színesítettem a Szent Filoména engeszteléseket, ami minden hónap 10-én, este 6 órára várja a kedves zarándok híveket Zalaegerszegről. Újdonság az elsőszombat esti Szűzanya köszöntő, amiben több atya is közreműködik (János atya, Károly atya és Tamás atya, aki orgonán kíséri az imádságokat).

A járványhelyzet nem teszi lehetővé, hogy minden tervezett programunkat megtartsuk, de van célunk és jövőképünk a hívekkel közösen.

SZIMBÓLUMOK

Molnár János

Templomunk egyedi szakrális tárgyai 6. rész

„Aki engem lát az Atyát is látja”

Egy kép a falon jobb oldalt, egy szobor a pandantján, keresztúti stációk, pár aranyszínű kereszt a falon, néhány kép, amelyet egy-egy szent emléknapján kihelyezünk. És kb. ennyi. Ezzel templomunkban ki is merül a szentek ábrázolása. Visszafofott, már-már szegény. De persze így csodálatos!

Mégis, szükséges, hogy pár szót említsünk Egyházunkban a szentek ábrázolásáról, képek fontosságáról. A Biblia Ószövetsége és az Újszövetség is kifejezetten tiltja bálványok készítését, azok imáadását. Merthogy ami anyag, az nem lehet Isten, mert az anyag az korlátolt, teremtett létező. Isten pedig korlátlan, teremtetlen Teremtő, mindenek fölötti, mindent áthat és mindent megtehet.

Igy már a keresztény ókorból maradtak fent falfestmények, mozaikok, különböző ábrázolások. Persze mindig fontos volt, hogy az alkotás művészi legyen. Vagyis még az alkotó is Istendicséretként élje meg művészi tehetségének használatát!

Volt időszak, amikor nagyon nem értették meg, hogy miért is jó, ha szemünkkel is látjuk, az angyalokat, szenteket, a tanító Jézust, a Pantokrátort (végidőben ítélő Isten). A 8-9. századtól kezdett kiéleződni a képrombolási vita, amit az 1054-es nagy

egyházzszakadáson még inkább egy újabb ürügy lett. De azóta mégiscsak úgy alakult, hogy az ortodox világban is csodálatos, művészi, mély és elrejtett üzenetekkel bíró képek, ikonok készültek. a katolikus közösségben pedig egyre inkább elfogadottá vált, hogy a művészeti irányzatok saját stílusukat felhasználva megfessék szentjeinket.

Ezért nagyon fontos leszögeznünk, hogy mi a képeket nem imádjuk, a szobrokat nem tiszteljük! Ellenben azt, akit ábrázol, vele más a helyzet. Ha egy kép Istent ábrázolja, egy szobor magát Jézust próbálja szemmel látható alakban megformálni, akkor elmondhatjuk, hogy Istent imádjuk. Az angyalok, szentek esetében, akiket képeken, szob-

rokon látunk, őket tisztelt illeti. Nem az alkotást, nem is az alkotót, hanem akit ábrázol, őhöz bennünket érzelmi kötődés fűzhet, így még közvetlenebbül kérhetjük közbenjáró imáikat.

Olyanok ezek az ábrázolások, mint családi otthonaink falán szeretteink képei. Szinte közel érezzük magunkhoz a távoli nagymamát, akinek fényképe fenn a falon. Úgy érezzük ott a családukat, ha a családi fotóra pillantunk. A fiatalok kiteszik a példaképeik képét, posztereit szobájuk falára, mert példájuk lelkesíti őket, fel akarnak nézni rájuk.

Így vagyunk mi is a szentjeinkkel, amikor ábrázoljuk őket. A drága Édesanya arcába nézünk, szeméibe szinte bepillanthatunk, amikor felnézünk a Máriát ábrázoló szoborra, segít emlékeznünk Jézus értünk vállalt kereszthalálára valahányszor feltekintünk Jézusra az oltárkeresztén. Amikor Szent Rita képét minden hónap 22-én kihelyezzük, akkor, mintha maga Szent Rita is közel lenne életünk nehézséghez, szinte megoldhatatlannak látszó helyze-

teihez. És ilyen nekünk az a Szent József ikon is, amelyeket pedig minden hónap 19-én tettünk az oltár elé, hogy őt látva, benne szemlélhessük azokat a vonásokat, amelyeket ma is magukon kell viselniük az apáknak, férjeknek, férfiaknak.

Emellett családjaink öreként, az Egyháznak, mint nagy családnak legfőbb oltalmazójaként tekintünk rá. Ő, hányan futnak szaktanácsadásért terapeutához! És létezik telefonos egyeztetés, de a személyes találkozás nélkülözhetetlen! Kell az ima, de nekünk is kell, hogy mélyen az arcába nézhessünk, hogy vonásiban felfedezzük azt, aki tud segíteni, mert átérzi esendőségünket, megélte sorsunkat, akiről valljuk, hogy „őre voltál Máriának, tanúja szűz liljomának, kire Isten megváltásunk titkát bízta, mert a lelke igaz volt, s a szíve tiszta.”

Egy alkalommal Fülöp azt kérte Jézustól, mutassa meg nekünk az Atyát! Erre mondta Jézus: „Aki engem lát az Atyát is látja” /Jn 14,9/.

Így valahányszor Jézusra tekintünk, a mennyei Atyát is látjuk, hiszen „Ő a láthatatlan Isten képmása” /Kor 1,15/. Így lett hogy az idoból, a bálványból ikon, vagyis képmás. Az életünk célja, hogy minél hitelesebben tükrözzük vissza Isten vonásait, hiszen mindannyiunk istenképűséggel rendelkezik.

Szent József a mennyei Atya árnyékaként élt, Jézus elé ő élte az apa szerepét és képét. Így, amikor mi e képre tekintünk, keressük azt, hogy vajon Jézus miként tekinthetett Jézusra, milyennek láthatta őt.

A Szent József képet, amely a családokat járta Rómából rendeltük még tavaly decemberben. Ez továbbra is járja, járhatja a családokat. És úgy tervezzük, hogy a Szent József Közösségi házban lesz majd a helye, amikor éppen nem családoknál lesz. Azt a képet pedig, amelyet minden hónap 19-én használtunk, továbbra is a templomban őrizzük, hogy példaképként tekinthessünk Szent Józsefere.

BESZÁMOLÓ Mekina Erzsébet

30 év A Szeretet Szolgálatában

- Jubileumot ünnepelt a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás

Megalakulásának 30 éves évfordulóját ünnepli az idei évben a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás. November 19-én a szervezet védősztentjének, Szent Erzsébetnek ünnepe, János és József atyákkal, és a zalaegerszegi plébániák karitás csoportjaival mi is útnak indulunk.

A Szombathely-szöllősi Jézus Szíve templom megtelt a "cselekvő szeretet nagyköveteivel", a karitás önkénteseivel, munkatársaival, akik önzetlennül teszik a jót a mindennapokban. Az ünnepség szentmisével vette kezdetét. Az Úr oltára körül elhelyezett fotókon, elhunyt alapító és karitás tagokra emlékeztünk, dr. Székely János megyéspüspök a szentmisét számukra ajánlotta fel. Szentbeszédében, Szent Erzsébet életének három vonását állította példaként a megjelentek elé: elsőként, hogy Erzsébetnek

tiszta volt a szíve, egyenes úton járt egész életén át. A második titka az imádságos élete volt: megismerte az élet forrását, Isten szeretetében élt és abból merített erőt újra és újra. Teljes életet élt. Pazarló szívvel élt.

tiszta volt a szíve, egyenes úton járt egész életén át. A második titka az imádságos élete volt: megismerte az élet forrását, Isten szeretetében élt és abból merített erőt újra és újra. Teljes életet élt. Pazarló szívvel élt.

Harmadik titka az volt, hogy tudott és akart szeretni: férjét, a szegényeket, az embereket. Ha a mai világ boldog szeretne lenni meg kellene tanulnunk egyenes úton járni, tisztán élni. Meg kellene találnunk az imádság forrását, megértenünk, hogy az életünket semmi nem tudja teljesen betölteni, csak Isten. Tanulhatna világunk Szent Erzsébettől: adni, szeretetben élve. Ez vezetne el a testvéri szeretethez, egy igazságosabb viághoz.

A püspök atya még kiemelte: „az ünnepség hálaadás a sok-sok jó cselekedetért, amit a 30 évben a karitás véghez vitt. Napjainkban 50 ezer rászoruló embernek ad rendszeresen élelmet, tűzifát, almát, ruhát Zala és Vas megye legszegényebbjeinek. Közel 400 megváltozott munkaképességű embernek ad, nem csak munkalehetőséget, hanem emberi közösséget, ahova örömmel mehetnek.” Rólunk és nekünk szólt, Szent Erzsébet szellemiségén keresztül ez az ünnep, amiben köszöntötték a 30 éve alakult karitás csoportokat, az idei év Caritas-Hungarica- díjasait, az Év Karitást Támogató Vállalkozóit.

Jubileumi emléklapot kapott a zalaegerszegi Jézus Szíve és Mária Magdolna plébánia 30 éve alakult karitás csoportja, valamint Molnár József zalaegerszegi vállalkozó, aki elkötelezett támogatója a szegénységben élő családoknak.

A főpásztor és munkatársai köszöntötték Tuczainé Régvári Mariettát, aki a karitás igazgatójaként 30 éve hatalmas keresztényi fantáziával, lelkesedéssel és kitartással vezeti, koordinálja az egyházmegye karitás csoportjait. A grazi és a sziszeki egyházmegye jószolgálati szervezeteinek képviselőiben megjelentek is ajándékkal köszöntötték.

Kiss László körmendi plébános személyes hangvételű gondolataival kiegészítve, bemutatta azt a képekkel gazdagon illusztrált, impozáns kiadványt, ami a szeretet három évtizedén keresztül "utaztatja végig" az olvasót, érintve a cselekvő szeretet stációit, mérföldköveit.

A „30 év A Szeretet Szolgálatában” című, 415 oldalas kiadványban, plébániánk karitás csoportjának megalakulásáról és munkájáról is olvashatunk. A jubileumi ünnepség folytatásaként, meghívást kaptunk a Jézus Szíve Ferences Plébánia Karitás csoportjának 30 éves évfordulója alkalmából megrendezésre kerülő jótékonyági műsorra. Az ünnepi műsor visszaemlékezés volt a plébániai karitás 30 évére, az alapító munkatársak, segítők munkájának elismerésére, díjazására. A jó hangulatú ünnepi megemlékezést a város neves művészei tették még emlékezetesebbé.

Gratulálunk a karitás csoport 30 éves áldozatos, kiemelkedő és példaértékű tevékenységéhez, kérjük Isten áldását további munkájukhoz! Hiszem, hogy azért vállaltuk és vállaljuk a karitás szolgálatot, mert jót, s jól akarunk tenni. Istent szolgálni embertársainkon keresztül, Jézust keresni és meglátni a szegényekben, rászorulóknak. Mindezt önzetlenül és tiszta szívvel, szavainkon és tetteinken keresztül. A jubileumi könyvben meglelt idézet mindezt kifejezi számomra a karitás munkájáról.

„Minden ami emberi-törékeny és esendő: ezért kell keresnünk olyanokat, akiket szerethetünk, s akik viszonzszeretnek, mert ha a szeretet és a rokonszenv érzését elvesztjük, elvesztünk mindent, ami az életben fontos lehet”

Galambos István:

Gondolatok advent előtt

Tanítványok kérdezték Tőled
második eljöveteledet -
Elmondad, hogy lesznek majd jelek,
azt is, hogy mire figyeljenek -
hasonlatodból idézek:
"Vegyetek példát a fügefáról.
amikor hajtása már zsendül és levelet hajt,
tudjátok, hogy közel van a nyár."

Kérdem - mert nem értem:
Mi történik Uram
e magából kifordult világban?
Most, mikor kaszálni kezdi az emberi fajt
naponta ezrével
egy parányi némbér -
s a látóhatár tiszta homály...
hol a távol és mi van közel?

Annyi bizonyos jelek jöttek -
Járványok, éhínség, földrengések...
mindenféle mozgalmak.
látókok, hamis mesterek
okítanak, magyarázzák
szavadat - fennen állítják,
teli torokból harsogják
végidőknek kezdetét.

Attól félek Uram
egyre jobban,
hogy egy eljövendő borzalomban
pánikot okoz a Gonosz -
s erőt vesz majdán a Sátán
egy Ádámra váltott Éván...

pedig az első adventi gyertya
pont őket szimbolizálja
és azért a hit jelképe,
mert az Úr elsőként nekik ígérte
a megváltást -
majdan egyszülött fiát adta érte...

Készüljünk hát reménnyel,
bűnöktől tisztult lélekkel
gyertyáink gyújtására,
hogy negyedik alkalommal
azok együttes lángja,
legyen a kisdéd világossága -
gyógyító erejét sugározza
e magából kifordult világra!